

подхлъцвали; той не можалъ да сѣди правъ и паднжлъ на земѣтъ. Нѣколко минутъ ся продължавало неговото припадание и, по що ся свѣстилъ, заповѣдалъ на слугитѣ да го качать въ колѣскитѣ и да го заведжтъ при царя; дѣто като стигнжлъ извикалъ: Господарю! — растреперанный старецъ — Господарю!.. По като не можалъ да изговори другъ думж подалъ на царя писмото. Той го прочелъ и челото на благочестивыйтъ самодържець потъмнѣло отъ гнѣвъ. «Кой е този недостойныйтъ съблазнитель, казалъ владѣтельтъ, кждѣто и да е той страшнжтъ ржжж на правосдѣието ше го намѣри.» — Това изрѣкълъ, и по всичкитѣ страны на Българското царство ся испратили скороходцы съ съ строго повелѣние, да търсятъ Невѣнкж и нейныйтъ похититель.

Мѣдрыйтъ царъ утѣшавалъ Болѣрина приятелски, а въздышкитѣ съ слззитѣ облекчили стѣсненыйтъ гърды на несчастныйтъ родитель, чувството на гнѣвътъ устѣжило въ сърдцето му мѣсто на нѣжны жалбы и тжгы.

«Богъ знае — рекълъ Тихомиръ, като погледнжлъ къмъ небето — о! Богъ знае колко тя азъ обичахъ, неблагодарна и жестока, но мила, Невѣнке!... така е, Господарю, тя и сега отъ всичко на свѣтътъ ми е по-мила!... Но кой ѣж изведе изъ домътъ ми? Дѣ е тя сега? Що ли става съ нейж!... Ахъ при всичкжтъ си старость, азъ бы прикалъ слѣдъ нейж на край-свѣтътъ! Може бы злодѣецъ нѣкой да ѣж прѣльсти, като невинна, та послѣ да ѣж напусне и да ѣж погуби. . . . Но моята дъщеря никога не ще да обикне злодѣя!... А защо да ся неоткрые на родителя си? Та който и какъвто да бы былъ този человекъ, азъ бы го пригърнжлъ, като мой сынъ, или милостивыйтъ ми господаръ мя не обыча? или той не щеше за мойж любовь да обикне и зетя ми? Незнамъ що да мысляж, и що да кажаж; но нея ѣж нѣма!... азъ ще плачаж, и тя нѣма да види слззитѣ ми, — ще умрж, и тя неще затвори очитѣ на тейка си, който полагаше за нейж и животъ, и душж? Истина че безъ волѣжтъ Божиж нищо не става; може бы, и азъ да съмъ заслужилъ Божието наказание; за това покорявамъ му ся безъ роптание! . . . само за едно ся моляж, Боже мой: ты да бждешъ милостивъ нейнъ отецъ кждѣто и да е. Нека азъ да умрж въ тжгы, и жалбы, — та нека дъщеря ми да бждяше благополучна! . . . неможе тя да мя не обыча, то е невъзможно. — . . . Тогава пакъ Болѣрина зель писмото отъ царя: прочиталъ го изново и думалъ: ты си плакала Невѣн-